

RACHEL JOYCE

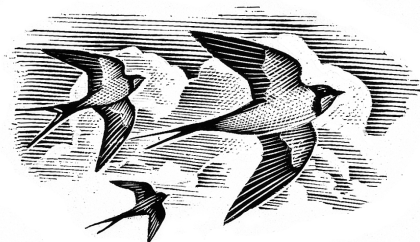
ΤΟ
ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ του
ΧΑΡΟΛΑΝΤ ΦΡΑΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

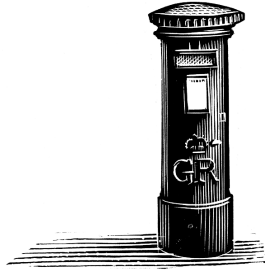
RACHEL JOYCE

ΤΟ
ΑΠΙΣΤΕΥΤΟ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ του
ΧΑΡΟΛΝΤ ΦΡΑΪ

1

Ο Χάρολντ και το γράμμα

Το ΓΡΑΜΜΑ που έμελλε ν' αλλάξει τα πάντα έφτασε μια Τρίτη. Ήταν ένα συνηθισμένο πρωινό στα μέσα του Απρίλη, που μύριζε φρεσκοπλυμένη μπουγάδα και κομμένο χορτάρι. Ο Χάρολντ Φράι καθόταν στο τραπέζι της κουζίνας, φρεσκοξυρισμένος, με καθαρό πουκάμισο και γραβάτα, και μια φέτα φρυγανισμένο ψωμί που δεν την έτρωγε. Κοιτούσε πέρα απ' το παράθυρο της κουζίνας το κουρεμένο γκαζόν, που το διαπερνούσε στη μέση ο πάσσαλος με το τηλεσκοπικό μπουγαδόσχοινο της Μορίν και ήταν παγιδευμένο κι απ' τις τρεις του πλευρές από τους ξύλινους φράχτες των γειτόνων.

«Χάρολντ!» φώναξε η Μορίν για ν' ακουστεί πάνω απ' την ηλεκτρική. «Ταχυδρόμος!»

Ο Χάρολντ σκέφτηκε ότι θα 'θελε να βγει, μα η μόνη δουλειά που του 'χε απομείνει ήταν να κουρέψει το γκαζόν, κι αυτό το 'χε κάνει χτες. Η ηλεκτρική σκούπα σώπασε απότομα, και η γυναίκα του εμφανίστηκε μ' ένα γράμμα, μάλλον ενοχλημένη. Κάθισε απέναντι απ' τον Χάρολντ.

Η Μορίν ήταν μια λεπτή γυναίκα με ασημόγκριζα μαλλιά σαν σκουφάκι και σβέλτη περπατησιά. Όταν πρωτογνωρίστηκαν, τίποτε δεν του άρεσε περισσότερο απ' το να την κάνει να γελά. Να βλέπει το κομψό της σκαρί να καταρρέει απ' την ατίθαση ευτυχία. «Για σένα είναι» είπε. Εκείνος δεν κατάλαβε τι εννοούσε ώσπου του έσπρωξε τον φάκελο στο τραπέζι, αφήνοντάς τον πλάι στον αγκώνα του Χάρολντ. Και οι δύο κοίταζαν το γράμμα σαν να 'ταν το πρώτο που έβλεπαν στη ζωή τους. Ήταν ροζ. «Η σφραγίδα στο γραμματόσημο λέει Μπέργουικ-απόν-Τουίντ.»

Ο Χάρολντ δεν ήξερε κανέναν στο Μπέργουικ. Δεν ήξερε και πολύ κόσμο οπουδήποτε. «Μπορεί να έγινε κάποιο λάθος στο ταχυδρομείο.»

«Δεν νομίζω. Δύσκολα να κάνουν λάθος τη σφραγίδα» είπε η Μορίν, και πήρε το φρυγανισμένο ψωμί απ' την ψωμιάρα. Της άρεσε κρύο και τραγανό.

Ο Χάρολντ περιεργάστηκε τον μυστηριώδη φάκελο. Το ροζ του δεν ήταν στο χρώμα του μπάνιου, με τις ασορτί πετσέτες και το χνουδωτό κάλυμμα για το καπάκι της λεκάνης. Εκείνη ήταν μια ζωηρή απόχρωση, που έκανε τον Χάρολντ να αισθάνεται πως δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Μα τούτο ήταν απαλό, διακριτικό. Ένα ροζ σαν το λουκούμι. Τ' όνομα και η διεύθυνσή του ήταν γραμμένα με στυλό, τα γράμματα κολλημένα το 'να στ' άλλο σαν να 'χαν γραφτεί από βιαστικό παιδί. *Κύριος Χ. Φράι, Οδός Φόσμπριτζ 13, Κίνγκσμπριτζ, Σάουθ Χαμς.* Ο γραφικός χαρακτήρας δεν του ήταν γνώριμος.

«Λοιπόν;» είπε η Μορίν, δίνοντάς του ένα μαχαίρι. Ο Χάρολντ το 'χωσε στην πάνω γωνία του φακέλου και το τράβηξε κατά μήκος της πτυχής. «Προσοχή» τον προειδοποίησε.

Ένιωθε το βλέμμα της πάνω του καθώς έβγαζε προσεκτικά το γράμμα κι ανέβαζε τα γυαλιά πρεσβυωπίας στην

κορυφή της μύτης του. Το γράμμα ήταν δακτυλογραφημένο, και είχε ως διεύθυνση αποστολέα ένα μέρος που του ήταν άγνωστο: το Άσυλο Ανιατών Σαιντ Μπερναντίν. *Αγαπητέ Χάρολντ. Το γράμμα αυτό ίσως σου προκαλέσει κάποια έκπληξη.* Τα μάτια του προσπέρασαν το κείμενο και σταμάτησαν στη βάση της σελίδας.

«Λοιπόν;» επανέλαβε η Μορίν.

«Θεέ και Κύριε. Είναι απ' την Κουίνι Χενεσί.»

Η Μορίν κάρφωσε ένα κομματάκι βούτυρο με το μαχαίρι της και το άπλωσε κατά μήκος του ψωμιού της. «Ποια;»

«Δούλευε στο ζυθοποιείο; Χρόνια πριν. Δεν θυμάσαι ποια σου λέω;»

Η Μορίν σήκωσε τους ώμους. «Πού να τη θυμάμαι; Πού να θυμάμαι οποιονδήποτε από τόσο παλιά. Μου δίνεις τη μαρμελάδα;»

«Δούλευε στο λογιστήριο. Ήταν πολύ καλή στη δουλειά της.»

«Αυτό είναι το γλυκό του κουταλιού, Χάρολντ. Η μαρμελάδα είναι κόκκινη. Αν κοιτάς τα πράγματα πριν τα πιάσεις, θα δεις ότι βοηθάει πολύ.»

Ο Χάρολντ της έδωσε αυτό που ζητούσε κι έστρεψε πάλι την προσοχή του στο γράμμα. Καλογραμμένο, ασφαλώς· καμία σχέση με τα κολλυβογράμματα στον φάκελο. Έπειτα χαμογέλασε, καθώς θυμήθηκε πως έτσι ήταν σε όλα της η Κουίνι· έκανε τα πάντα με τόση ακρίβεια, που δεν τους έβρισκες ούτε μισό λάθος. «Αυτή σε θυμάται πάντως. Σου στέλνει χαιρετίσματα.»

Το στόμα της Μορίν σφίχτηκε σε μέγεθος χάντρας. «Ένας τύπος στο ραδιόφωνο έλεγε ότι οι Γάλλοι θέλουν το ψωμί μας. Δεν το βρίσκουν σε φέτες στη Γαλλία. Έρχονται εδώ κι αγοράζουν όλα τα αποθέματα. Ο τύπος έλεγε ότι

μπορεί να έχουμε ελλείψεις το καλοκαίρι.» Έκανε μια μικρή παύση. «Χάρολντ; Συμβαίνει κάτι;»

Εκείνος δεν απάντησε. Τραβήχτηκε προς τα πίσω με τα χείλη του μισάνοιχτα, το πρόσωπό του πανιασμένο. Η φωνή του, όταν εντέλει βγήκε, ήταν αδύναμη και χαμένη. «Έχει... καρκίνο. Η Κουίνι μου γράφει για να με αποχαιρετήσει.» Προσπάθησε να βρει κι άλλα να πει, μα δεν υπήρχαν λόγια. Βγάζοντας ένα μαντίλι απ' την τσέπη του παντελονιού του, ο Χάρολντ φύσηξε τη μύτη του. «Εγώ... εμ. Ω Θεούλη μου.» Δάκρυα γέμισαν τα μάτια του.

Πέρασαν μερικές στιγμές, μπορεί και λεπτά. Η Μορίν κατάπιε τόσο ηχηρά που ακούστηκε σαν χαστούκι στη σιωπή. «Λυπάμαι» είπε.

Ο Χάρολντ έγνεψε καταφατικά. Έπρεπε να σηκώσει το βλέμμα, μα δεν μπορούσε.

«Έχει ωραία μέρα σήμερα» άρχισε πάλι η Μορίν. «Δεν πας να βγάλεις τις καρέκλες στη βεράντα;» Μα εκείνος απέμεινε στην καρέκλα του, ασάλευτος, βουβός, ενώ εκείνη άρχισε να μαζεύει τα λερωμένα πιάτα. Λίγο μετά η ηλεκτρική σκούπα ακούστηκε πάλι απ' το χολ.

Ο Χάρολντ ένιωθε σαν να του 'χαν κοπεί τα πόδια. Αν κουνούσε έστω κι ένα μέλος, κι έναν μυ, φοβόταν ότι θα πυροδοτούσε μια πληθώρα αισθημάτων που έκανε ό,τι μπορούσε για να συγκρατήσει. Γιατί είχε αφήσει είκοσι χρόνια να περάσουν χωρίς να προσπαθήσει να βρει την Κουίνι Χενεσί; Του 'ρθε στο νου μια εικόνα της μικροκαμωμένης, μελαχρινής γυναίκας με την οποία συνεργαζόταν πριν χρόνια και χρόνια, και του φαινόταν ασύλληπτο ότι πλέον ήταν... πόσο; Εξήντα χρονών; Και πέθαινε από καρκίνο στο Μπέργουικ. Απ' όλα τα απίθανα μέρη του κόσμου, συλλογίστηκε ποτέ δεν είχε ταξιδέψει τόσο βόρεια. Κοίταξε έξω στον κήπο

και είδε μια πλαστική κορδέλα σκαλωμένη στον θάμνο της δάφνης, να πεταρίζει πάνω-κάτω χωρίς να λυτερώνεται ποτέ. Έχωσε το γράμμα της Κουίνι στην τσέπη του, το χτύπησε απαλά δυο φορές για να σιγουρευτεί ότι ήταν ασφαλές, και σηκώθηκε.

Στο πάνω πάτωμα, η Μορίν έκλεισε την πόρτα του δωματίου του Ντέιβιντ σιγανά και κοντοστάθηκε μια στιγμή να ρουφήξει τη μυρωδιά του. Άνοιξε τις γαλάζιες του κουρτίνες που έκλεινε κάθε βράδυ, κι έλεγξε να βεβαιωθεί ότι δεν υπήρχε σκόνη στο σημείο όπου το στρίφωμα της δαντελωτής κουρτινούλας ακουμπούσε στο περβάζι. Γυάλισε την ασημένια κορνίζα της φωτογραφίας που τον έδειχνε με την τήβεννο του Κέμπριτζ, και μετά την ασπρόμαυρη μωρουδιακή του φωτογραφία πλάι της. Κράταγε το δωμάτιο καθαρό επειδή περίμενε τον Ντέιβιντ να γυρίσει και ποτέ δεν ήξερε πότε μπορεί να γύριζε. Ένα κομμάτι της τον περίμενε συνέχεια. Οι άντρες δεν είχαν ιδέα τι σημαίνει να 'σαι μάννα. Ο πόνος του ν' αγαπάς ένα παιδί, ακόμα κι όταν έχει φύγει για να χαράξει τη δική του πορεία. Σκέφτηκε τον Χάρολντ κάτω στην κουζίνα, με το ροζ γράμμα του, κι ευχήθηκε να μπορούσε να μιλήσει με τον γιο τους. Η Μορίν βγήκε απ' το δωμάτιο το ίδιο αθόρυβα όπως μπήκε, και πήγε να ξεστρώσει τα κρεβάτια.

Ο Χάρολντ Φράι πήρε κάμποσες κόλλες αλληλογραφίας απ' το συρτάρι του μπουφέ κι ένα απ' τα στυλό της Μορίν. Τι να πεις σε μια γυναίκα που πεθαίνει από καρκίνο; Ήθελε να της δείξει πόσο λυπόταν, μα ήταν λάθος να γράψει *Με συμπαράσταση* — κάτι τέτοια γράφουν οι κάρτες που αγοράζεις απ' τα μαγαζιά, κατόπιν εορτής· κι έτσι κι αλλιώς ακουγόταν πολύ επίσημο, σαν να μην τον ένοιαζε στ' αλήθεια. Προσπάθησε να ξεκινήσει γράφοντας, *Αγαπητή δεσποινίς Χενε-*

σί, εύχομαι ειλικρινά η κατάστασηή σας να βελτιωθεί, μα όταν άφησε κάτω το στυλό για να επιθεωρήσει το κείμενο, του φάνηκε σφιγμένο και συνάμα αταίριαστο. Τσαλάκωσε το χαρτί σε μπαλάκι και προσπάθησε ξανά. Ποτέ δεν είχε ιδιαίτερο χάρισμα στο να εκφράζεται. Αυτό που ένιωθε ήταν τόσο μεγάλο που ήταν δύσκολο να βρει τις κατάλληλες λέξεις, κι ακόμα κι αν μπορούσε, δεν ήταν πρόπον να τις γράψει σε μια γυναίκα με την οποία δεν είχε έλθει σε επαφή ούτε μία φορά τα τελευταία είκοσι χρόνια. Αν βρισκόταν στη θέση του, η Κουίνι θα 'ξερε τι να κάνει.

«Χάρολντ;» Η φωνή της Μορίν τον ξάφνιασε. Νόμιζε ότι ήταν πάνω, γυαλίζοντας κάτι ή μιλώντας με τον Ντέιβιντ. Φορούσε τα γάντια της κουζίνας.

«Γράφω ένα σημείωμα στην Κουίνι.»

«Σημείωμα;» Πολλές φορές επαναλάμβανε αυτό που είχε πει.

«Ναι. Θα 'θελες να το υπογράψεις κι εσύ;»

«Δεν νομίζω. Δεν θα ήταν πρόπον να υπογράψω κάτι που απευθύνεται σε κάποιον που δεν γνωρίζω.»

Έπρεπε να πάψει να τρώγεται με το να εκφράσει το στιγνότε με ωραίο τρόπο. Θα 'γραφε απλώς ότι του 'ρχόταν στο μυαλό: *Αγαπητή Κουίνι, Σ' ευχαριστώ για το γράμμα σου. Λυπάμαι πολύ. ~~Ειλικρινά δικός σου~~ Θερμές ευχές — Χάρολντ (Φράι).* Ήταν άνευρο, αλλά και το μόνο που μπορούσε να σκεφτεί. Γλιστρώντας το χαρτί σ' έναν φάκελο, τον σφράγισε γρήγορα, κι αντέγραψε τη διεύθυνση του Ασύλου Σαιντ Μπερναντίν στη θέση του παραλήπτη. «Πετιέμαι μέχρι το κουτί.»

Ήταν περασμένες έντεκα. Ξεκρέμασε το αδιάβροχό του απ' το γαντζάκι όπου ήθελε να το κρεμάει η Μορίν. Στην πόρτα, μυρωδιές ζέστης και αρμυρού αέρα μπήκαν ορμητικά στα ρουθούνια του, μα η γυναίκα του βρέθηκε πλάι του πριν το αριστερό του πόδι καν διαβεί το κατώφλι.

«Θ' αργήσεις;»

«Μέχρι τη γωνία θα πάω.»

Εκείνη εξακολούθησε να τον κοιτάζει, με τα σκουροπράσινα μάτια της και το ντελικάτο της πιγούνι, κι ο Χάρολντ θα 'θελε πολύ να 'ξερε τι να πει μα δεν ήξερε' τουλάχιστον όχι με τρόπο που θα 'κανε κάποια διαφορά. Λαχταρούσε να την αγγίξει όπως τα παλιά τα χρόνια, να γείρει το κεφάλι του στον ώμο της και να ξαποστάσει. «Γεια χαρά, Μορίν.» Έκλεισε την εξώπορτα ανάμεσά τους, φροντίζοντας να μην τη βροντήσει.

Χτισμένα σ' έναν λόφο πάνω απ' το Κίνγκσμπριτζ, τα σπίτια της οδού Φόσμπριτζ διέθεταν, λόγω της θέσης τους, αυτό που οι μεσίτες αποκαλούσαν υπερυψωμένη τοποθεσία, με άπλετη θέα ως πέρα μακριά προς πόλη και ύπαιθρο. Οι μπροστινοί τους κήποι, ωστόσο, είχαν μιαν επισφαλή κλίση προς το πεζοδρόμιο, και τα φυτά τυλίγονταν γύρω απ' τα πασσαλάκια του μπαμπού σαν να κρέμονταν στο χείλος του γκρεμού. Ο Χάρολντ κατηφόρισε το απότομο τσιμεντένιο μονοπάτι λίγο γρηγορότερα απ' όσο θα 'θελε και πρόσεξε πέντε νέες πικραλίδες. Μπορεί το απόγευμα να 'βγαζε το ζιζανιοκτόνο. Θα 'χε και κάτι να κάνει.

Εντοπίζοντας τον Χάρολντ, ο γείτονας απ' το διπλανό σπίτι τού κούνησε το χέρι και κατευθύνθηκε προς τον φράχτη που χώριζε τις αυλές τους. Ο Ρεξ ήταν κοντός με μικρά πόδια κάτω, ένα μικρό κεφάλι στην κορυφή, κι ένα ιδιαίτερος σφαιρικό σώμα ενδιάμεσα, κάτι που καμιά φορά έκανε τον Χάρολντ να φοβάται πως αν έπεφτε δεν θα 'χε σταματημό. Θα κουτρουβαλούσε όλο τον λόφο σαν βαρέλι. Ο Ρεξ είχε χηρέψει πριν έξι μήνες, την ίδια περίοδο περίπου που ο Χάρολντ βγήκε στη σύνταξη. Απ' τον θάνατο της Ελίζαμπεθ

και μετά, του άρεσε να μιλά για το πόσο σκληρή ήταν η ζωή. Να μιλά ατελείωτα. «Το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να τον ακούσεις» έλεγε η Μορίν, αν κι ο Χάρολντ δεν ήταν βέβαιος κατά πόσον η χρήση δευτέρου προσώπου σε αυτήν την πρόταση είχε γενική έννοια ή αναφερόταν συγκεκριμένα στον ίδιο.

«Βολτούλα;» είπε ο Ρεξ.

Ο Χάρολντ επιχείρησε έναν εύθυμο τόνο που ήλπιζε ότι θα έδειχνε διακριτικά ότι δεν μπορούσε να καθυστερήσει. «Θέλεις να σου ταχυδρομήσω τίποτα, παλιόφιλε;»

«Κανείς δεν μου γράφει πια. Από τότε που πέθανε η Ελίζαμπεθ, μόνο διαφημιστικά λαμβάνω.»

Ο Ρεξ κοίταξε το κενό ανάμεσά τους κι ο Χάρολντ αναγνώρισε μονομιás την τροπή που θα 'παιρνε η κουβέντα. Κοίταξε ψηλά· θύσανοι νεφών απλώνονταν σ' έναν ουρανό σαν γαλάζιο χαρτομάντιλο. «Ωραία μέρα σήμερα.»

«Ωραία, ναι» είπε ο Ρεξ. Ακολούθησε μια παύση την οποία συμπλήρωσε ο Ρεξ με έναν αναστεναγμό. «Της άρεσε η λιακάδα της Ελίζαμπεθ.» Κι άλλη παύση.

«Ό,τι πρέπει καιρός για κούρεμα του γκαζόν, ε, Ρεξ;»

«Εξαιρετικός καιρός, Χάρολντ. Το κομμένο χορτάρι το κρατάς για λίπασμα; Ή το στρώνεις στα παρτέρια όπως είναι;

«Όταν το στρώνω γίνεται μια λασπουριά που σου κολάει στα παπούτσια, και η Μορίν δεν θέλει να κουβαλάω βρομιές μες στο σπίτι.» Ο Χάρολντ κοίταξε τα ναυτικά του παπούτσια κι αναρωτήθηκε γιατί τα φορούσαν άνθρωποι χωρίς την παραμικρή πρόθεση να πατήσουν σε πλεούμενο. «Μάλιστα. Να πηγαίνω κι εγώ. Να προλάβω το πρώτο ταχυδρομείο.» Κουνώντας τον φάκελο στον αέρα, ο Χάρολντ γύρισε προς το πεζοδρόμιο.

Για πρώτη φορά στη ζωή του, ο Χάρολντ απογοητεύτηκε όταν το κουτί του ταχυδρομείου βρέθηκε μπροστά του νωρίτερα απ' ό,τι περίμενε. Ο Χάρολντ προσπάθησε να διασχίσει τον δρόμο για να το αποφύγει, μα να το που τον περίμενε στη γωνία της οδού Φόσμπριτζ. Ύψωσε το γράμμα του για την Κουίνι ως τη σχισμή, και σταμάτησε. Κοίταξε πίσω του τη μικρή απόσταση που 'χε διανύσει.

Οι μονοκατοικίες είχαν σοβατισμένους τοίχους, βαμμένους σε αποχρώσεις του κίτρινου, του σομόν και του γαλάζιου. Ορισμένες είχαν ακόμα τις μυτερές στέγες του πενήντα με τα διακοσμητικά μαδέρια σε σχήμα μισού ήλιου· σε άλλες είχαν κάνει προσθήκες στο πάνω πάτωμα με λιθοκεραμοσκεπές· μία είχε ξαναχτιστεί εξ ολοκλήρου ως απομίμηση ελβετικού σαλέ. Ο Χάρολντ και η Μορίν είχαν μετακομίσει εδώ πριν σαράντα πέντε χρόνια, αμέσως μετά τον γάμο τους. Είχε δώσει όλες του τις οικονομίες για την προκαταβολή· δεν είχαν μείνει λεφτά ούτε καν για κουρτίνες ή έπιπλα. Είχαν κρατήσει αποστάσεις απ' την υπόλοιπη γειτονιά, και με τα χρόνια γείτονες έρχονταν κι έφευγαν, ώσπου μόνον ο Χάρολντ και η Μορίν απέμειναν απ' την πρώτη φουρνιά. Παλιά είχαν και μποστάνι, και μια διακοσμητική λιμνούλα. Εκείνη έφτιαχνε τουρσιά κάθε καλοκαίρι, κι ο Ντέιβιντ είχε χρυσόψαρα στη λιμνούλα. Στο πίσω μέρος του σπιτιού είχαν ένα υπόστεγο που μύριζε λίπασμα, με γάντζους ψηλά για να κρεμάνε εργαλεία, και κουλούρες σπάγκο και σκοινί. Μα κι όλα αυτά είχαν φύγει προ πολλού. Ακόμα και το σχολείο του γιου τους, που βρισκόταν δυο βήματα απ' το παράθυρο του δωματίου του, είχε κατεδαφιστεί κι αντικατασταθεί από πενήντα οικονομικές κατοικίες σε

ζωηρά χρώματα και φανοστάτες στους δρόμους σαν γκαζό-
λαμπες της γεωργιανής εποχής.

Ο Χάρολντ σκέφτηκε τα λόγια που 'χε γράψει στην Κου-
ίνι, και η ανεπάρκειά τους τον έκανε να νιώσει ντροπή. Φα-
ντάστηκε τον εαυτό του να γυρίζει σπίτι, και τη Μορίν να
παίρνει τηλέφωνο τον Ντέιβιντ, και η ζωή τους να είναι ίδια
ακριβώς όπως και πριν εκτός απ' την Κουίνι που πέθαινε
στο Μπέργουικ, και το αίσθημα τον συνεπήρε. Το γράμμα
άγγιζε τη σκούρα χαραμάδα του κουτιού. Δεν μπορούσε να
το ρίξει.

«Στο κάτω-κάτω» είπε μεγαλόφωνα, αν και κανείς δεν
άκουγε, «είναι τόσο ωραία μέρα». Δεν είχε τίποτα άλλο να
κάνει. Ας πήγαινε μια βόλτα μέχρι το επόμενο κουτί. Έστριψε
στη γωνία της Φόσμπριτζ πριν προλάβει ν' αλλάξει γνώμη.

Ο Χάρολντ δεν συνήθιζε να παίρνει βιαστικές αποφά-
σεις. Το 'ξερε καλά. Από τότε που είχε βγει στη σύνταξη, οι
μέρες έρχονταν και παρέρχονταν και τίποτα δεν άλλαζε· μό-
νον η μέση του στρογγύλευε, και του πέφταν όλο και περισ-
σότερα μαλλιά. Τα βράδια έκανε άσχημο ύπνο, και μερικές
φορές δεν κοιμόταν καθόλου. Ωστόσο, φτάνοντας νωρίτερα
απ' ό,τι περίμενε στο επόμενο ταχυδρομικό κουτί, κοντο-
στάθηκε και πάλι. Είχε αρχίσει κάτι χωρίς να ξέρει καλά τι
ήταν, αλλά τώρα που το έκανε δεν ήταν έτοιμος να το τε-
λειώσει. Σταγόνες ιδρώτα ξεπήδησαν στο μέτωπό του και
το αίμα του έσφυζε μ' ανυπομονησία. Αν έστελνε το γράμμα
απ' το ταχυδρομείο στην οδό Φορ, η παράδοσή του την ε-
πομένη ήταν εγγυημένη.

Ο ήλιος έπεφτε ζεστός στο σβέρκο και τους ώμους του
καθώς διέσχιζε δρόμους με νεόδμητα σπίτια. Κοιτούσε τα
παράθυρα των σπιτιών που προσπερνούσε, και καμιά φορά
ήταν άδεια, και καμιά φορά άνθρωποι του ανταπέδιδαν το
βλέμμα κι ένιωθε υποχρεωμένος να ταχύνει το βήμα. Καμιά

φορά, ωστόσο, υπήρχε κάποιο αντικείμενο που δεν περίμενε· ένα πορσελάνινο αγαλματίδιο ή ένα βάζο, μέχρι και μια τούμπα. Τα τρυφερά κομμάτια του εαυτού τους που οι άνθρωποι έθεταν ως σύνορα προς τον έξω κόσμο. Προσπάθησε να φανταστεί τι θα μπορούσε να μάθει ένας περαστικός γι' αυτόν και τη Μορίν απ' τα παράθυρα του σπιτιού στο 13 της οδού Φόσμπριτζ, κι έπειτα συνειδητοποίησε πως δεν θα ήταν και πολλά εξαιτίας της δαντελωτής κουρτίνας. Κατευθύνθηκε προς την προβλήτα, με τους μυς των μηρών του να τρεμοπαίζουν.

Είχε βγάλει άμπωτη και σ' ένα σεληνιακό τοπίο από μαύρη λάσπη αργοσάλευαν βάρκες που χρειάζονταν όλες τους βάψιμο. Ο Χάρολντ έφτασε με βαριά βήματα σ' ένα άδαιο παγκάκι, έβγαλε απ' την τσέπη το γράμμα του στην Κουίνι και το ξεδίπλωσε.

Η Κουίνι τους θυμόταν. Έπειτα από τόσα χρόνια. Κι ωστόσο ο ίδιος είχε ζήσει τη συνηθισμένη του ζωή σαν αυτό που 'χε κάνει η Κουίνι να μην είχε την παραμικρή σημασία. Δεν είχε προσπαθήσει να την εμποδίσει. Δεν είχε ακολουθήσει. Δεν είχε πει καν αντίο. Ο ουρανός και το πεζοδρόμιο θόλωσαν κι έγιναν ένα καθώς νέα δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια του. Έπειτα, μέσα απ' το φίλτρο τους είδε το νερουλό περίγραμμα μιας νεαρής μητέρας μ' ένα παιδί. Έμοιαζαν να έχουν στα χέρια τους παγωτά χωνάκι που τα κρατούσαν σαν πυρσούς. Η γυναίκα πήρε το αγόρι στην αγκαλιά της και το απίθωσε κάτω στην άλλη άκρη του πάγκου.

«Ωραία μέρα» είπε ο Χάρολντ, μη θέλοντας ν' ακουστεί σαν γέρος που έκλαιγε. Η γυναίκα δεν ύψωσε το βλέμμα, ούτε συμφώνησε. Σκύβοντας πάνω απ' το χέρι του παιδιού της που κρατούσε το χωνάκι, έγλειψε ένα μικρό ρυάκι παγωτού που πήγαινε να κυλήσει. Το αγόρι κοιτούσε τη μητέ-

ρα του, τόσο ασάλευτο που έτσι όπως έσκυβε πλάι του ήταν θαρρείς και το πρόσωπό του ήταν κομμάτι του δικού της.

Ο Χάρολντ αναρωτήθηκε αν είχε ποτέ καθίσει στην προκυμαία να φάει παγωτό με τον Ντέιβιντ. Ήταν σίγουρος πως όλο και θα το 'χε κάνει καμιά φορά, μολονότι ψάχνοντας στον νου του για την ανάμνηση διαπίστωσε πως δεν ήταν άμεσα διαθέσιμη. Έπρεπε να βιαστεί. Έπρεπε να ταχυδρομήσει το γράμμα του.

Κάποιοι υπάλληλοι γελούσαν πίνοντας μπίρες στο μεσημεριανό τους διάλειμμα έξω απ' το πανδοχείο «Το Παλιό Ρέμα», μα ο Χάρολντ μετά βίας τους πρόσεξε. Καθώς άρχισε ν' ανεβαίνει την απότομη οδό Φορ, σκέφτηκε τη μητέρα που ήταν τόσο απορροφημένη με τον γιο της ώστε δεν έβλεπε τίποτα και κανέναν άλλο. Σκέφτηκε ότι η Μορίν ήταν αυτή που μιλούσε με τον Ντέιβιντ και του έλεγε τα νέα τους. Η Μορίν ήταν πάντα αυτή που έγραφε τ' όνομα του Χάρολντ («κι απ' τον μπαμπά») σε γράμματα και κάρτες. Η Μορίν είχε βρει μέχρι και γηροκομείο για τον πατέρα του. Κι αυτό οδηγούσε στην ερώτηση — σκέφτηκε καθώς πίεζε το κουμπί στο φανάρι — ότι αν εκείνη ήταν, στην ουσία, ο Χάρολντ, «Τότε εγώ ποιος είμαι;»

Προσπέρασε βιαστικά το ταχυδρομείο δίχως καν να σταματήσει.

Είμαι καθ' οδόν.
Εσύ μονάχα περιμένε.
Γιατί, βλέπεις, θα σε σώσω.
Εγώ θα συνεχίσω να
περπατάω κι εσύ πρέπει
να συνεχίσεις να ζεις.

Χάρολντ Φράι

ΚΟΥΤΝΙ ΧΕΝΕΣΙ
ΑΣΥΛΟ ΑΝΙΑΤΩΝ
ΣΑΙΝΤ ΜΠΕΡΝΑΝΤΙΝ
ΜΠΕΡΤΟΥΙΚ-ΑΠΟΝ-ΤΟΥΙΝΤ

Όταν ο Χάρολντ Φράι βγαίνει από το σπίτι του ένα πρωινό για να ταχυδρομήσει ένα γράμμα, ενώ η γυναίκα του σκουπίζει στο επάνω πάτωμα, δεν έχει ιδέα ότι πρόκειται να περπατήσει από τη μία άκρη της Αγγλίας στην άλλη.

Δεν έχει μαζί του μπότες πεζοπορίας ή χάρτη, ούτε καν πυξίδα, αδιάβροχο, ή κινητό τηλέφωνο.

Το μόνο που ξέρει είναι ότι πρέπει να συνεχίσει να περπατάει.

Για να σώσει τη ζωή κάποιου άλλου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ: 210-5237635
info@klidarithmos.gr www.klidarithmos.gr
www.facebook.com/klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-503-2

9 789604 615032

